

1. _____ מוגרבי
ת.ז. _____, ממחנה הפליטים דהיישה, נפת בית-לחם
2. _____ בדרה
ת.ז. _____, מקלקיליה
3. _____ בדרה
ת.ז. _____, מקלקיליה
4. _____ ורד
ת.ז. _____, מג'נין
5. _____ ורד
ת.ז. _____, מג'נין
6. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר - ע"ר

כולם ע"י ב"כ עוה"ד סיגי בן ארי (מ.ר. 37566) ו/או
יוסי וולפסון (מ.ר. 26174) ו/או חוה מטריס-עירון
(מ.ר. 35174) ו/או גיל גן מור (מ.ר. 37962) ו/או ענת
קדרון (מ.ר. 37665) ו/או יותם בן הלל (מ.ר. 35418)

מהמוקד להגנת הפרט
מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

- נ ג ד -

מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית

המשיב

עתירה לצו-על-תנאי

מוגשת בזאת עתירה למתן צו-על-תנאי המופנה אל המשיב והמורה לו ליתן טעם,
אם רצונו בכך:

א. מדוע לא יקיים את התחייבותו לעותרת 6 (להלן: **המוקד** או **המוקד להגנת הפרט**) לטפל בבקשות של תושבי הגדה שמענם הרשום בעזה לבקר אצל קרוביהם הכלואים, התחייבות שניתנה במסגרת הודעה משלימה בבג"ץ 6855/04.

ב. בכלל זאת: מדוע לא יתיר לעותרים 1-5 (להלן: **העותרים**) לצאת מהגדה לישראל, במסגרת הסעות הצלב-האדום, על מנת לבקר אצל בניהם הכלואים בבתי-כלא בישראל.

בקשה לדין דחוף

בית-המשפט מתבקש לקבוע את המועדים ואת הדין בעתירה זו בדחיפות, בשל התוצאה הקשה שיש לסירוב המשיב לתת לעותרים היתר לביקור בניהם בכלא. העותרים 1, 2 ו-3 לא ראו את בנם למעלה מ-14 חודשים והעותרים 4 ו-5 לא ראו את בנם למעלה מ-4 שנים.

ואלה נימוקי העתירה

הסוגיה, ההליכים הקודמים וההתחייבות שניתנה בהם

1. עתירה זו לא צריכה היתה לבוא לאוויר העולם. הבעיה נשוא העתירה לובנה ונפתרה לכאורה רק לפני פחות משנה וחצי, במסגרת בג"ץ 6855/04 נאג'י ואחי' נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית (להלן: **בג"ץ נאג'י**). במסגרת אותה עתירה התחייב המשיב לאפשר לתושבי השטחים, דוגמת העותרים, להשתתף בביקורים אצל קרוביהם הכלואים בישראל. לאור התחייבות המשיב נמחקה אותה עתירה, והתייתר הצורך בהכרעה שיפוטית. אולם אך יבש הדין על התחייבותו, והמשיב מיהר להפר אותה.
2. נביא, אם כן, את הבעיה בתמצית, נפרט את ההתחייבות שניתנה ולאחר מכן נעבור להצגת העותרים, בעניינם הפר המשיב את התחייבותו.

ההסדר בנוגע לביקורי כלואים

3. זכותו של אדם לבקר אצל קרוב משפחתו שבכלא היא בבחינת מושכלת יסוד. קל וחומר כשמדובר בהורה המבקש לבקר אצל בנו.
4. כאשר מדובר בתושבי השטחים, טעון הביקור בכלא היתר כניסה לישראל – שכן תושבי השטחים הכלואים מוחזקים בבתי כלא בישראל. גם ביקור במתקן הכליאה עופר, שנמצא בגדה, מחייב היתר שכזה.
5. המשיב לא מאפשר לתושבי הגדה המערבית להגיע לביקורים בכוחות עצמם והוא אף אינו דואג בעצמו להסדרי ביקור כלשהם. הביקורים מאורגנים באמצעות ארגון הצלב-האדום הבינלאומי (להלן: **הצלב האדום**). הצלב האדום מתווך בין התושבים לבין המשיב לעניין ההיתרים, והוא ששוכר את האוטובוסים ומארגן את ההסעות, בתאום עם המשיב.

עניינם של תושבי השטחים הגרים בגדה ומענם הרשום בעזה

6. עניינה של עתירה זו הוא בהפרת התחייבות המשיב לטפל בבקשות קרובי משפחה של כלואים, המתגוררים דרך קבע בגדה המערבית, לבקר אצל בניהם הכלואים בישראל. זאת, בטענה שכתובתם הרשומה במרשם האוכלוסין היא בעזה. בה בעת מכשיל המשיב את המנגנון המאפשר את שינוי המען. כפועל יוצא ממדיניות זו, לא ניתנים לעותרים, ולאחרים במצבם, ההיתרים הדרושים לביקור יקיריהם בכלא.

ההליך הקודם וההתחייבות

7. לראשונה נזקק המוקד להגנת הפרט להתערבותו של בית המשפט הנכבד בסוגייה זו בחודש יולי 2004, בבג"ץ 6855/04 נאגי ואח' נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית (בג"ץ נאגי). אז עתר המוקד בעניינן של שתי נשים, המתגוררות בגדה שנים רבות, אימהות לכלואים המוחזקים בישראל, אשר המשיב סירב להנפיק להן היתרים לביקור בכלא משום שמענן הרשום הוא בעזה.

8. במסגרת הודעה שהוגשה לבית המשפט ביום 18.11.2004 התחייב המשיב לטפל בבקשות של פלסטינים הרשומים בעזה ומתגוררים בגדה, לבקר אצל בני משפחותיהם בכלא, כדלקמן:

המשיב יטפל, לפני משורת הדין, בבקשותיהם של פלסטינים, תושבי אזור רצועת עזה, המתגוררים שלא כדין באזור יהודה ושומרון, לבקר את בני משפחותיהם מדרגה ראשונה הכלואים בישראל, ויבחן אותן לגופן, בהתאם לכללים ולקריטריונים הנהוגים, ובכפוף להעדר מניעה קונקרטיית.

העתק ההודעה המוסכמת מטעם הצדדים מצורף כנספח ע/1.

9. נוכח האמור בהודעה הסכימו העותרים למחוק את העתירה, ובית-המשפט הורה כן.

10. למרות התחייבות זו, שב המשיב וטוען, בעניינם של העותרים ובמקרים דומים אחרים, כי לא יטפל בבקשות של קרובי משפחה הרשומים בעזה ומתגוררים בגדה לביקור קרוביהם בבתי בכלא. העותרת 1 בעתירה זו, היא העותרת 2 בפרשת נאגי, נאלצת לפנות לבית המשפט הנכבד בפעם השנייה באותו עניין ממש.

11. העותרת 6 רואה בהפרת התחייבותו של המשיב מיום 18.11.2004 בגדר **בזיון בית המשפט**.

הצדדים

12. העותרים 1-5 מתגוררים, דרך קבע, בגדה המערבית. בגדה הם בנו את ביתם וגידלו את ילדיהם. בגדה הם עובדים ומתפרנסים ובגדה נמצאים חבריהם ומכריהם. אין להם בית אחר, אף לא ברצועת עזה, מקום מענם הרשום, ממנו עקרו כדין לגדה.

13. **העותרת 1**, שהיא כאמור העותרת 2 בבג"ץ נאג'י, ילידת 1959, בת למשפחת פליטים פלסטינים. היא נכנסה לשטחים בשנת 1996 יחד עם בן-זוגה וילדיה, במסגרת תהליך אוסלו וכניסת הרשות הפלסטינית. בני המשפחה נכנסו ממצרים לרצועת עזה וקיבלו תעודות זהות של השטחים, בהן צוין מענם כתל אלסולטאן שבעזה. כעבור כשנתיים עקרה המשפחה מרצועת עזה למחנה הפליטים דהיישה שבגדה המערבית, שם היא חיה עד היום. מספר פעמים פנתה המשפחה לרשות הפלסטינית בהודעה על שינוי המען, אולם תמיד נמסר להם שהפרוצדורה לשינוי המען בתעודת-הזהות עדיין איננה מופעלת, בשל התנגדות ישראל.

שלושה מבניה של העותרת 2 - ____, ו ____, - כלואים בבתי-כלא בישראל. גם מענם הרשום של שלושת הבנים הכלואים הוא עזה. ____, ו ____, שפוטים למאסר עולם ו ____, ל-50 חודשי מאסר. השלושה נעצרו בגדה ונשפטו בבית המשפט הצבאי יהודה אשר במחנה עופר שבגדה.

שלושת הבנים אינם זוכים לכל ביקור משפחתי. ____, ו ____, הם רווקים ואשתו של ____, מנועה מלבקר מטעמי ביטחון. אביהם אינו יכול לבקרם בשל מצבו הבריאותי, ואחותם ____, אשר הגישה בקשה לבקרים עוד בחודש יולי 2005 טרם נענתה. אפשר שגם במקרה של האחות ____, נעוץ אי המענה במענה הרשום בעזה.

בחודש דצמבר 2004, בעקבות הגשת עתירה, הנפיק המשיב לעותרת היתרים שתוקפם 45 יום לביקור אצל בניה בכלא. לאחר מימוש ההיתרים פנתה העותרת למשיב בבקשה לחדשם. במשך שנה תמימה, עד חודש דצמבר 2005, לא זכתה העותרת למענה מהמשיב.

14. **העותר 2** הוא בן זוגה של **העותרת 3**, שניהם בני 48, הורים לתשעה ילדים. העותר 2, יליד רפיח, עבר להתגורר בגדה בשנת 1995. בעקבותיו עברו לגדה

העותרת 3 ושמונת ילדיהם. הבן הצעיר נולד בגדה. המען הרשום של העותרים 2 ו-3 ושל שלושת ילדיהם הבוגרים נותר בעזה. ניסיונות בני המשפחה הרשומים בעזה לשנות את מענם הרשום לא צלחו.

העותרת 2 ו-3 הם הוריו של _____ בדרה (ת.ז. _____), שמענו הרשום בגדה, ואשר נעצר בחודש דצמבר 2004 ומוחזק מאז בתוקף צו מעצר מינהלי מטעם המשיב.

עם מעצרו פנו העותרים 2 ו-3 למשיב בבקשה לאפשר להם לבקר אצל בנם. שנה תמימה לא זכו לכל מענה. בנם של העותרים הוא רווק. מפעם לפעם הוא זוכה לביקורים מאחיו הצעירים, שגילם פחות מ-16 והם אינם נזקקים להיתר מן המשיב.

15. **העותרת 4** היא בת 54 **והעותר 5**, בן זוגה, בן 55. שניהם נולדו בלבנון למשפחות של פליטים פלסטינים מאז 1948, נישאו והולידו שבעה ילדים. בשנת 1994 נכנסו העותרים וילדיהם לעזה, מכוח רישיון ביקור, והעותר החל לשרת בביטחון הלאומי הפלסטיני. לאחר כשנה וחצי, בשנת 1996, הועבר העותר 5 לשרת באזור ג'נין ובעקבותיו עברה המשפחה כולה להתגורר בג'נין. המשפחה פנתה למשרד הפנים הפלסטיני בהודעה על שינוי המען ואולם השינוי המבוקש לא בוצע.

_____ ורד (ת.ז. _____), בנם של העותרים, נולד בלבנון בשנת 1980 ומאז היותו בן 16 הוא מתגורר בג'נין. הוא עבד בביטחון הלאומי, נעצר בחודש אפריל 2002 ונשפט בבית המשפט הצבאי שומרון ל-6 שנות מאסר.

העותרת 4 ו-5 לא ראו את בנם _____ מאז מעצרו, לפני למעלה מ-4 שנים. עם חידוש הביקורים בבתי הכלא מנפת ג'נין, בראשית שנת 2004, פנו העותרים למשיב בבקשה להתיר להם לבקר אצל בנם ולא נענו. שלוש אחיותיו, אשר הגישו בקשה לבקרו בחודש יולי 2005, טרם נענו.

בן נוסף של העותרים 4 ו-5, _____ ורד, נעצר מתוקף צו מעצר מינהלי של המשיב. ביום 21.2.2005, עת שוחרר ממעצרו המינהלי במסגרת "מחוות אבו מאזן" הועבר לעזה, בניגוד לרצונו, בהסתמך על מענו הרשום. זאת למרות שביתו ומרכז חייו הינם בג'נין מאז היותו ילד. עתירה בעניין חזרתו לביתו, בג"ץ 3519/05 _____ ורד נ' מפקד כוחות הצבא בגדה עדיין תלויה ועומדת.

16. **העותרת 6** היא עמותה רשומה, הפועלת כארגון זכויות אדם, ועוסקת מזה שנים רבות בנושא הביקורים של תושבי השטחים אצל אסירים מהשטחים המוחזקים בבתי-הכלא הישראליים. המוקד היה העותר 3 בבג"ץ נאגי הנ"ל. למיטב ידיעתה של העותרת 6, בקשות נוספות של קרובי משפחות של כלואים, תושבי הגדה, לבקר בבתי הכלא, אינן זוכות למענה של המשיב משום שהמען הרשום של המבקשים הינו בעזה.

17. המשיב הוא המפקד הצבאי הישראלי של שטחי הגדה המערבית, אשר ישראל מחזיקה תחת שליטה לוחמתית. מכוח מעמדו זה מוטלת על המשיב החובה לדאוג למימוש זכויותיהם של התושבים בשטח הכבוש שתחת אחריותו (לרבות הזכות לבקר אצל קרוביהם בכלא) ולדאוג לחיים התקינים – כל זאת בהתאם למשפט הבינלאומי ההומניטרי, למשפט זכויות האדם הבינלאומי ולמשפט החוקתי והמינהלי הישראליים. המשיב הוא גם בעל הסמכות ליתן היתרי יציאה מהגדה המערבית לישראל, לאור הכרזתו את הגדה המערבית כשטח צבאי סגור.

מיצוי ההליכים

18. **בנוגע לעותרת 1** –

לאחר שנה תמימה של אי מענה פנה המוקד להגנת הפרט, ביום 27.11.2005, אל לשכת היועמ"ש של המשיב בבקשה לקבל מענה לבקשת העותרת 1 לבקר אצל בניה בכלא.

העתק המכתב ליועמ"ש המשיב מיום 27.11.2005 מצורף כנספח ע/2.

19. **בנוגע לעותרים 2-3:**

לאחר שנה תמימה של אי מענה פנה המוקד להגנת הפרט, ביום 6.12.2005, ללשכת יועמ"ש המשיב בבקשה לקבל מענה לבקשת העותרים 2-3.

העתק המכתב ליועמ"ש המשיב מיום 6.12.2005 מצורף כנספח ע/3.

20. **בנוגע לעותרים 4-5:**

ביום 17.10.2004 פנה המוקד להגנת הפרט למחלקת הבג"צים בפרקליטות המדינה בבקשה לטפל גם במקרה זה, במסגרת הטיפול בעותרים בבג"ץ נאגי.

העתק המכתב לפרקליטות מיום 17.10.2004 מצורף כנספח ע/4.

ביום 21.10.2004 נמסר טלפונית לעו"ד יוסי וולפסון מהמוקד על ידי עו"ד יובל רויטמן מפרקליטות המדינה, כי בקשת העותרים 3-4 תטופל על ידי המשיב בנוהל הרגיל.

ביום 26.5.2005 נמסר למוקד בשיחה טלפונית על ידי סגן הראל וינברג מלשכת יועמ"ש המשיב, כי לעותרים 4 ו-5 יונפקו היתרים בימים הקרובים לביקור אצל בנם הכלוא.

ביום 14.8.2005 פנה המוקד ללשכת יועמ"ש המשיב בתזכורת בעניינם של העותרים.

העתק התזכורת ליועמ"ש המשיב מיום 14.8.2005 מצורף כנספח ע/5.

ביום 6.10.2005 פנה המוקד בתזכורת נוספת בעניינם של העותרים 4 ו-5 (ואחרים).

העתק התזכורת ליועמ"ש המשיב מיום 6.10.2005 מצורף כנספח ע/6.

21. ביום 25.12.2005 התקבלה תשובת יועמ"ש המשיב בנוגע לעותרים 1-5 ועל פיה **הם תושבי אזח"ע ועל כן יש להפנותם ליועמ"ש אזח"ע.**

העתק תשובת יועמ"ש המשיב מצורף כנספח ע/7.

22. בעקבות מענה זה, פנה המוקד ביום 31.1.2006 ליועמ"ש המשיב וקבל על המחדל החמור בטיפול בבקשות של פלסטינים הרשומים בעזה ומתגוררים בגדה לביקור קרוביהם בבתי הכלא, וזאת נוכח הפרת התחייבות המשיב בבג"ץ נאגי:

בהתאם להתחייבות זו ... פנינו ללשכתך בנוגע למספר קרובי משפחה של כלואים שמענם הרשום הוא עזה והמתגוררים בגדה ומבקשים לבקר את יקיריהם בבתי הכלא. בקשתם לבקר, שהועברה באמצעות הצלב האדום, לא נענתה שנה תמימה.

לתדהמתנו, קיבלנו ביום 25.12.2005 מענה בנוגע לשש פניות שלנו ועל פיו: "... עולה כי הנדונים הינם תושבי אזח"ע. על כן

אבקשך להפנותם ליועמ"ש אזח"ע" (מצ"ב). אפילו במקרה של הגב' _____ מוגרבי (ת.ז. _____), אחת משתי העותרות בבג"ץ 6855/04 במסגרתו ניתנה ההודעה המוסכמת, נתקבלה אותה תשובה!

לא ייתכן כי עובדי הלשכה המשפטית, אינם מודעים (או שמא אינם מכבדים!) את ההתחייבות שניתנה בפני בג"ץ על פיה בקשות כגון אלה ייבחנו על ידי המפקד הצבאי לגופן. לא ייתכן כי למרות הסברים חוזרים ונשנים מצידנו, ובכלל זאת העברת עותק מההתחייבות שניתנה בפני בג"ץ, אנו ממשיכים לקבל את אותן התשובות שהן בגדר בזיון בית המשפט.

לאור האמור לעיל, אבקשך להנחות את כל עובדי לשכתך העוסקים בנושא ואת כל הגורמים הרלוונטיים הנוספים, לפעול על פי ההתחייבות שניתנה בבג"ץ ולבחון את בקשותיהם של פלסטינים הרשומים בעזה ומתגוררים בגדה לגופן.

כמו כן אבקש כי הפניות אשר בעניינן התקבל המענה מלשכתכם מיום 25.11.05 ייבחנו לגופן באופן מיידי על מנת למנוע עוגמת נפש נוספת מקרובי המשפחה והכלואים הנוגעים בדבר.

בנוסף, ביקשה הח"מ טיפול במקרה נוסף של אם, _____ כראגיה (ת.ז. _____), הרשומה בעזה ומתגוררת בגדה והמשיב אינו משיב לבקשתה לבקר אצל בניה הכלואים.

העתק המכתב ליועמ"ש מיום 31.1.2006 מצורף כנספח ע/8.

23. ביום 8.3.2006 שלח המוקד תזכורת ללשכת היועמ"ש בעניינם של העותרים. בנוסף, ציינה הח"מ מקרה נוסף של אישה, _____ אלפראגיין (ת.ז. _____), אשר נולדה ומתגוררת בגדה, מענה ברשום הוא בעזה, והמשיב אינו משיב לבקשתה לבקר אצל בן זוגה הכלוא.

העתק התזכורת ליועמ"ש המשיב מיום 8.3.2006 מצורף כנספח ע/9.

24. ביום 5.4.2006 ניתנה תשובת היועמ"ש ועל פיה, לאחר בחינת הבקשה בשנית, לא יוכלו להיעתר לה בעת הזאת וכי נוכח שינוי הנסיבות בעזה התחייבותם בעתירה אינה תקפה עוד, כדלקמן:

... כידוע, זר המבקש להיכנס לישראל נדרש לקבל אשרת שהייה בישראל מאת שר הפנים, בהתאם להוראות חוק הכניסה לישראל התשי"ב – 1952. עם זאת, שר הפנים קבע בצו הכניסה לישראל

(פטור תושבי יהודה ושומרון, רצועת עזה וצפון סיני, מרכז סיני, מרחב שלמה ורמת הגולן), תשכ"ח – 1968 כי תושב יהודה ושומרון אשר ניתן לו היתר מאת המפקד הצבאי ביהודה ושומרון, פטור מהצורך לקבל אשרת כניסה לישראל. עם זאת, פטור זה חל בנוגע להיתר אשר מנפיק המפקד הצבאי לתושב האיזור בלבד (היינו, הפטור אינו חל בנוגע למי שאינם תושבי האיזור).

כידוע, עמדתנו הינה שתושבי רצועת עזה אינם תושבי איו"ש ועל כן אין המפקד הצבאי מוסמך ליתן להם היתר כניסה לישראל הפטור מהצורך לקבל אשרת כניסה לישראל משר הפנים. התחייבותנו בבג"ץ 6855/04 ניתנה על רקע נסיבות אותה תקופה, בה היו מפקדים צבאיים לשני האיזורים.

לאור שינוי הנסיבות כאמור, התחייבותנו בעתירה דנן אינה תקפה עוד. עם זאת, סבורנו כי ראוי למצוא פתרון הולם לבעייתם של תושבים אלה ברוח ההסכמה אשר הושגה בעתירה דנן...

העתק תשובת לשכת יועמ"ש מיום 5.4.2006 מצורף כנספח ע/10.

כן צויין במכתב כי עבודת המטה הנדרשת בעניין תאריך זמן מה וכי בינתיים יש להעלות את עניינם של העותרים ואחרים במצבם בפני היועמ"ש לענייני עזה.

25. ביום 18.2.2006 נשלחה תשובת המוקד להגנת הפרט בזו הלשון:

התחייבות המדינה בבג"ץ 6855/04 - שהמפקד הצבאי יטפל בבקשות שבנדון - ניתנה למרות פרשנותכם לצו הכניסה לישראל (פטור תושבי יהודה ושומרון, רצועת עזה וצפון-סיני, מרכז-סיני, מרחב-שלמה ורמת-הגולן) תשכ"ח-1968. לפי פרשנותכם, הפטור מהצורך לקבל אשרת כניסה לישראל ניתן רק לתושבי הגדה שקיבלו היתר מהמפקד בגדה ואילו המשפחות שבענייננו כביכול אינן תושבות הגדה. ואולם, פרשנות זו היתה מסכלת את התחייבותכם גם בעת שניתנה! לשינויים שחלו בעזה אין כל השלכה לעניין זה וכפי שהונפקו היתרים למשפחות אלו בעקבות ההתחייבות בפני בג"ץ, אין כל מניעה להמשיך ולעשות כן ואין כל צורך בעבודת מטה נוספת.

באשר להצעתך בסעיף 7 למכתבך: תושבי גדה הרשומים בעזה מעבירים, מטבע הדברים, בקשות למפקד הצבאי בגדה באמצעות סניפי הצלב האדום בגדה. נוכח מציאות זו ולאור התחייבותכם, הטיפול בבקשות על כל הפרוצדורה הכרוכה בכך, הינה מחוייבותכם הבלעדית. מובן שאין לנו כל התנגדות כי במסגרת טיפולכם יונפק היתר החתום על ידי מפקד פיקוד דרום, שר הביטחון, שר הפנים או כל גורם אחר הנראה לכם, כל עוד ההיתר יינתן תוך פרק זמן סביר.

אבקש לקבל את תשובתך העניינית בתוך שבועיים, על מנת שלא נזדקק בשנית להתערבותו של בית המשפט העליון באותה סוגייה.

העתק תגובת המוקד מיום 18.4.2006 מצורף כנספח ע/11.

26. כל מענה לא נתקבל עד כה.

הטיעון המשפטי

הזכות לחיי משפחה ולביקורי קרובים בכלא

27. הזכות לביקורי משפחה במתקני הכליאה היא זכות יסודית, הן של העצורים והן של בני משפחותיהם. זוהי זכות בסיסית, הנובעת מתפיסתו של האדם כיצור חברתי, המתקיים במסגרת משפחה וקהילה. היא נובעת גם מהתפיסה שעצם המעצר או המאסר אין בהם כדי לשלול את זכויות היסוד של הכלוא: חומות הכלא מגבילות את חופש התנועה של הכלוא, על כל הנובע מכך, אך אין בהן כדי להפקיע את זכויות היסוד האחרות שלו, למעט כאלו שנשללו ממנו על-פי הוראה מפורשת בדין. (ראו, למשל, ע"א 4463/94, רע"ב 4409/94 גולן נגד שירות בתי הסוהר, פ"ד (4), 136; עע"א 4/82 מדינת ישראל נ. תמיר, פ"ד לז(3) 201; בג"צ 114/86 וייל נגד מדינת ישראל, פ"ד מא(3) 477).

28. הזכות לביקורי משפחה מעוגנת באמנת ז'נבה (הקובעת בסעיף 116 כי "כל עציר רשאי לקבל מבקרים – ביחוד אנשי משפחה קרובים – לעתים מזומנות ובתדירות האפשרית"); בסעיף 47(ב) לפקודת בתי-הסוהר (נוסח חדש), תשל"ב-1971 ובסעיף 11 לתקנות סמכויות שעת חירום (מעצרים) (תנאי החזקה במעצר מינהלי), התשמ"א-1981. באשר לבניהם של העותרים

הכלואים בתחום ישראל, הזכות לביקורים היא בהתאם לדין בישראל, וזאת בהתאם לתקנה 6(ב) לתקנות שעת-חירום (יהודה והשומרון וחבל עזה – שיפוט בעבירות ועזרה משפטית), תשכ"ז–1967, כפי שהוארכו בחוק לתיקון ולהארכת תוקף של תקנות שעת חירום (יהודה והשומרון וחבל עזה – שיפוט בעבירות ועזרה משפטית), תשמ"ח–1987.

29. הסטנדרט המינימאלי לטיפול באסירים של האו"ם (Standard Minimum) (Rules for the Treatment of Prisoners, 1955) קובע (כלל 37):

Prisoners shall be allowed under necessary supervision to communicate with their family and reputable friends at regular intervals, both by correspondence and by receiving visits.

30. ההוראות השונות בדבר הזכות לביקורים בכלא מאפשרות הגבלות על הזכות ואולם, ככל הגבלה על זכות יסוד, הגבלות מעין אלו צריכות להיעשות במסגרת כללים של סבירות ומידתיות, ותוך התייחסות כבדת ראש לחשיבות זכות היסוד הנפגעת.

31. שלילת ביקורי-משפחה מעצור או אסיר פוגעת פגיעה קשה בזכויות היסוד שלהם ושל משפחתם לחיי משפחה. יחס החברה לזכות לחיי משפחה היה והינו, בכל הזמנים ובכל התרבויות, כאל ערך נעלה. בשורה ארוכה של פסקי דין עמד בית-משפט נכבד זה על חשיבותו החברתית העליונה של התא המשפחתי (דנ"א 2401/95 נחמני נגד נחמני, פ"ד נ(4), 661; ע"א 5587/93 נחמני נגד נחמני, פ"ד מט (1), 485, בעמ' 500; ע"א 488/77 פלוני ואח' נגד היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד לב(3), 421, בעמ' 434; ע"א 232/85 פלוני נגד היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מ(1), 1, בעמ' 5; בג"ץ 693/91 אפרת נגד הממונה על מרשם האוכלוסין במשרד הפנים ואח', פ"ד מז(1) 749, בעמ' 783).

הזכות לחיי משפחה על היבטיה השונים מוגנת גם על ידי חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו (ראו ע"א 7155/96 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נא(1) 160, בעמ' 175).

זכויות המשפחה מוכרות ומוגנות גם על ידי המשפט הבינלאומי הפומבי (ראו: סעיפים 12 ו-16(3) להכרזה האוניברסלית בדבר זכויות אזרחיות ופוליטיות משנת 1948; סעיף 10(1) לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות משנת 1966; סעיפים 17 ו-23(1) לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות אזרחיות ופוליטיות משנת 1966; הפתיח של האמנה בדבר זכויות הילד משנת

1989). הוראות אלו הינן חלק מהמשפט הבינלאומי המינהגי, בהיותן מעוגנות אף בפרקטיקה כללית, המקובלת בתורת דין ועולה מתוך עקרון כללי של המשפט, המוכר על ידי האומות בני תרבות. מכאן, כי חובת המדינה להבטיח מידה מירבית של קיום ההווייה המשפחתית, האפשרית בנסיבות המקרה, הינה חובה שבדין.

חובת המשיב להסדיר את ביקורי העותרים בכלא

32. החובה להסדיר את ביקור העותרים בכלא היא חובה המוטלת על המשיב. חובה זו כפולה - חובה ביחס לבניהם של הכלואים, אותם המשיב כלא ושפט והוא מחוייב לאפשר את מימוש זכויותיהם ככלואים; וחובה ביחס לעותרים, הוריהם של הכלואים, להבטיח את מימוש זכויות האדם החוקתיות שלהם כתושבי השטח הכבוש עליו שולט המשיב:

בהפעלת סמכויותיו, מופקד המפקד הצבאי, מצד אחד, על דאגה לצרכי הביטחון והיציבות באזור הנתון לשליטתו. מצד שני, הוא אחראי לרווחתם של תושבי המקום ובכלל זה, על הגנת זכויותיהם, ובמיוחד זכויות האדם הבסיסיות הנתונות להם (בג"ץ 940/04 אבו טיר ו-10 אח' נ' המפקד הצבאי באזור יהודה ושומרון, פ"ד נט(2) 320, פיסקה 10).

33. חובתו של המשיב להבטיח את זכויות העותרים היא חובה אקטיבית, "חיובית" (בג"ץ 4764/04 רופאים לזכויות אדם ואח' נ' מפקד כוחות צה"ל בעזה, פ"ד נח(5) 385, פס' 11). עובדה זו מחריפה את חומרת התנהלותו של המשיב, אשר אינו עומד אף בחובתו ה"שלילית" שלא למנוע את הביקורים, לאחר שכל הסידורים הטכניים וההשקעה הדרושים לכך נעשו כבר על-ידי הצלב האדום.

34. למענם הרשום של העותרים, אשר מרכז חייהם הוא כאמור בגדה, אין כל נפקות באשר לחובתו של המשיב לממש את זכויות היסוד של העותרים, ולהעניק להם שירותים חיוניים:

חובה זו ("לדאוג לשלומם ביטחונם ורווחתם של תושבי האיזור" ס.ב.א) חלה עליו ביחס לכל התושבים, בלא אבחנה בדבר זהותם – יהודים, ערבים או זרים. שאלת חוקיות ישיבתם באיזור של גורמי אוכלוסיה שונים אינה עומדת כיום להכרעה בפנינו. מעצם ישיבתם במקום נגזרת חובת מפקד האזור לשמור על ביטחון

חייהם ועל זכויות אדם שלהם... חובת המפקד לדאוג לתקינות סדרי החיים באיזור מתפרשת על כל מישורי החיים... (בג"ץ 10356/02 הס ואח' נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, פ"ד נח(3) 443, פיסקה 14 (להלן: **בג"ץ הס**) (הדגשה שלי, ס.ב.א)).

35. המשיב אינו יכול להתכחש לתושבי השטחים אשר בשלב מסוים בחייהם, מסיבה זו אחרת, עברו לגדה מכוח היתר שהנפיק המשיב, ובנו שם את ביתם:

חייה של אוכלוסייה, כחייו של יחיד, אינם שוקטים על השמרים אלא מצויים בתנועה מתמדת, שיש בה התפתחות, צמיחה ושינוי. ממשל צבאי אינו יכול להתעלם מכל אלה. אין הוא רשאי להקפיא את החיים (בג"ץ 393/82 ג'מעית אסכאן אלמעלמון נ' מפקד כוחות צה"ל פ"ד לז(4) 785, פיסקה 26).

36. המשיב עצמו הכיר כבר בחובתו זו במסגרת שתי עתירות שהגיש המוקד להגנת הפרט:

במקרה אחד מדובר על ____ נבאהין, תושב קלקיליה שמענו הרשום בעזה ואשר גורש לעזה לאחר שנעצר בישראל. בעקבות עתירה שהגיש המוקד (בג"ץ 3555/05) הוא הוחזר לביתו בקלקיליה, והמשיב התחייב כי יוכל לקבל מענה לפניותיו במת"ק קלקיליה.

כך גם בעניינו של ____ גדילי, תושב יריחו, שנתפס ע"י כוחות הביטחון וגורש לעזה על בסיס היות מענו הרשום בעזה. בעקבות עתירת המוקד (בג"ץ 4465/05) איפשר לו המשיב לחזור לביתו שבגדה והודיע כי הוא יוכל לקבל מענה לפניותיו במת"ק יריחו.

העתקי התחייבויות המשיב מיום 16.8.2005 לשני המקרים הנ"ל מצורפים כנספח ע/12.

הסמכות הנוגעת להיתרי יציאה מהגדה לישראל

37. המכשול המשפטי העומד בפני העותרים בדרכם לבקר אצל בניהם הכלואים הוא הצו בדבר שטחים סגורים (אזור הגדה המערבית) (מס' 34), תשכ"ז-1967. על-פי צו זה, כל שטח הגדה המערבית הוכרז שטח צבאי סגור וכל יציאה ממנו וכניסה אליו טעונה היתר מן המשיב. כמו כן, לפי סעיף 90(ג) לצו בדבר הוראות ביטחון (איזור הגדה המערבית) (מס' 378), תש"ל-1970, רשאי מפקד צבאי ליתן היתר ליציאה משטח צבאי סגור. מפקד צבאי, על-פי סעיף 2 לצו בדבר

הוראות ביטחון, הוא מי שמונה לכזה על-ידי מפקד כוחות צה"ל באזור, דהיינו המשיב.

38. לשיטת המשיב, אין לו סמכות להנפיק היתר כניסה לישראל למי שאינו רשום כתושב הגדה וזאת על פי פרשנותו לצו הכניסה לישראל (פטור תושבי יהודה ושומרון, רצועת עזה וצפון סיני, מרכז סיני, מרחב שלמה ורמת הגולן) תשכ"ח–1968 (להלן: **צו הכניסה לישראל**), הקובע בסעיף 1 כי:

תושב יהודה ושומרון, רצועת עזה וצפון סיני, מרכז סיני, מרחב שלמה או רמת הגולן היוצא מאותו שטח מכוח היתר, לרבות היתר כללי, שניתן על ידי מפקד כוחות צבא הגנה לישראל בשטח, פטור מהוראות סעיף 7 לחוק ומהוראות החוק בדבר אשרה ורשיון לישיבת מעבר או ביקור, כל עוד הוא ממלא אחר תנאי ההיתר כאמור.

39. העותרים טוענים כי המשיב אינו יכול לבסס את סירובו לטפל בבקשות העותרים על צו הכניסה לישראל. ראשית, מהתחייבותו של המשיב בבג"ץ נאגי עולה פרשנות אחרת (סבירה יותר) לצו הכניסה לישראל, והמשיב מנוע מלהתנער מהתחייבות זו ומההנחות הנורמטיביות עליהן נשענה. בנוסף לכך, הפרשנות החדשה של המשיב מנוגדת להגיון הצו, לפסיקת בית המשפט העליון ולצווים שהוא עצמו ציווה.

40. התחייבות המשיב בבג"ץ נאגי – לטפל בבקשות לבקר בכלא של תושבי הגדה הרשומים בעזה – עומדת בניגוד לפרשנותו לצו הכניסה לישראל כפי שהוא טוען לה כעת. שהרי, אם לשיטתו של המשיב, אין הוא מוסמך ליתן פטור למי שמענו הרשום אינו בגדה, הרי שגם בעת מתן ההתחייבות לא יכול היה לעשות כן. ואולם, נראה כי המשיב, בעת מתן ההתחייבות, סבר כי יש בסמכותו ליתן היתר לבקר בכלא למי שמתגורר בגדה אך רשום כתושב עזה – לכך התחייב וכך אכן עשה. אין כל נפקות לעובדה כי הנסיבות בעזה השתנו מאז מתן ההתחייבות ועל המשיב לעמוד בהתחייבותו ולהמשיך להנפיק היתרים לעותרים ולאחרים במצבם.

41. לא זאת אף זאת. לפי פרשנות המשיב לצו הכניסה לישראל, עליה הוא מבסס את סירובו לטפל בבקשות העותרים, העותרים אינם תושבי יהודה ושומרון משום שמענם הרשום בעזה, ולפיכך אין המשיב רשאי להעניק להם היתר כניסה לישראל לצורך ביקור בכלא. מפרשנותו של המשיב נובעת תוצאה אבסורדית, לפיה היציאה של אדם מאזור מסוים מחייבת אישור של מפקד של

אזור אחר לחלוטין : אזור שלאותו אדם אין כל זיקה אליו (למעט רישום פורמלי שאין לו קשר למציאות); ומפקד שכלל לא הוסמך לפי צו סגירת השטח של האזור בו חי אותו אדם בפועל. פרשנות אבסורדית זו מנוגדת לפסיקת בית המשפט העליון ואף לצווים שציווה המשיב עצמו.

מן המפורסמות הוא שהמבחן המקובל להיותו של אדם "תושב" הינו **מבחן מירב הזיקות**. משמע, אם מירב זיקותיו של אדם ומרכז חייו נמצאים באזור מסוים הרי הוא תושב אותו אזור. הרישום במרשם האזור הינו דקלרטיבי בלבד ומקים חזקת תושבות הניתנת לסתירה.

על פי עקרון זה נקבע **בצווים בדבר תעודות זהות ומרשם אוכלוסין** (סעיף 11ב לצו ביהודה ושומרון (מס' 297) התשכ"ט-1969 ובסעיף 14ב לצו המקביל ברצועת עזה (מס' 429), תשל"ב-1972), כי המרשם הינו ראיה לכאורה ולא יותר מכך.

אף בסעיף 1 לחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשס"ג-2003, מוגדר "תושב אזור" כמי שרשום במרשם האוכלוסין של האזור, וכן מן שמתגורר באזור אף שאינו רשום במרשם האוכלוסין של האזור. לפי סעיף 3 מוסמך מפקד האזור, הוא המשיב, לתת לתושב באזור היתר לשהייה בישראל.

ולעניין סעיף זה נאמר :

מלשון החוק אמנם ניתן להבין שהרישום במרשם האוכלוסין הוא שיקול רלבנטי לעניין התושבות באזור. עם זאת, עולה מהחוק, כי שיקול זה נדחה מפני שיקול המגורים, כך שאדם אשר מתגורר באזור ייחשב כתושב האזור, גם אם אינו רשום במרשם האוכלוסין באזור (עת"מ (ירושלים) 430/04 אל ג'אבר נ' שר הפנים, מר אברהם פורז ואח', תק-מח (1)2004, 7287, פסקה 21 (ההדגשות שלי, ס.ב.א.)).

וראו גם :

עת"מ (י-ם) 822/02 _____ גושה ואח' נגד מנהל הלשכה המקומית למינהל האוכלוסין ואח' (טרם פורסם);

עת"מ (ירושלים) 379/04 _____ מנסור ואח' נ' משרד הפנים - מינהל האוכלוסין בירושלים, תק-מח (2)2005, 4711.

42. לאור זאת, יש לפרש את צו הכניסה לישראל כדורש מתושב השטחים להחזיק היתר יציאה מאותו מפקד צבאי, שמהשטח הצבאי הסגור שתחת פיקודו ייכנס אותו אדם לישראל. למצער, יש לפרש את הצו כמתיר את כניסתו של מי שמחזיק היתר ממפקד צבאי כלשהו – שכן משניתן היתר כזה בידי רשות ישראלית, אין עוד צורך בכפל הליכים ובפנייה נוספת למשרד הפנים.

43. הנה כי כן, הסמכות לדון בבקשת העותרים היא של המשיב, ובדין פנו העותרים אליו.

למעלה מן הדרוש ייאמר, כי הצעת המשיב להפנות את העותרים ליועמ"ש לענייני עזה אינה מעשית ואינה הגיונית.

אינה מעשית – שהרי כיצד ינהלו מי שמתגוררים בגדה המערבית את ענייניהם מול הרשויות הממונות על עזה?

אינה הגיונית – שהרי בבודקם את שיקולי הביטחון, נדרשים כוחות הביטחון למידע המצטבר במקום בו האנשים חיים, ולא במקום אחר. בקשת העותרים לפיכך תישקל על ידי רשויות הביטחון בגדה.

44. למרות זאת, מתנער המשיב מסמכותו, מחובתו בדין ומהתחייבותו בפני בית משפט נכבד זה ונמנע מלהסדיר את ביקורם של העותרים אצל בניהם בכלא ולתת להם את ההיתרים הדרושים לשם כך.

התנהלות המשיב בעניין שינוי מען רשום

45. מאחר והמשיב משתית את סירובו לטפל בעניינם של העותרים על מענם הרשום, יש מקום להתייחס בקצרה להוראות הדין החלות על רישום המען ושינויו בשטחים.

46. לפי סעיף 13 לצו בדבר תעודת זהות ומרשם אוכלוסין (יהודה ושומרון) (מס' 297) התשכ"ט-1969, חובתו של תושב שטחים להודיע לרשות המוסמכת על שינוי מען. חובה זו קמה בדיעבד, לאחר שינוי בפועל של מקום המגורים, ועל הרשות המוסמכת לשנות את המען, על פי ההודעה.

47. המנשר בדבר יישום הסכם הביניים (יהודה ושומרון) (מס' 7), התשנ"ו-1995, הביא להעברת הסמכות לניהול מרשם האוכלוסין של השטחים, לרבות קבלת הודעות על שינוי מען ורישומו, לידי הרשות הפלסטינית. לאחר קבלת הודעה על שינוי מען, על הצד הפלסטיני לעדכן את המען במרשם האוכלוסין וליידע

(*inform*) את הצד הישראלי. ואולם מזה שנים, אין ישראל מכירה בשינויי מען שרשמו הפלסטינים כאשר השינוי הוא בין רצועת עזה והגדה המערבית, והדברים הגיעו כדי כך שהרשות הפלסטינית הפסיקה לעדכן את שינויי המען, כדי שאנשים לא ימצאו עצמם במצב בו הרישום בתעודת הזהות שלהם אינו מוכר ע"י הרשויות הישראליות, ובייחוד החיילים במחסומים.

48. העותרים הודיעו לרשות הפלסטינית על שינוי המען ואולם נוכח עמדת ישראל, חדלו הרשויות הפלסטיניות לערוך שינויים במען הרשום. לפיכך, הרישום הלא עדכני של העותרים כתושבי עזה, הוא תוצאה של מדיניות והתנהלות המשיב.

המשיב פועל בניגוד לעקרונות הסבירות וההגינות

49. הפעלת סמכות המפקד הצבאי באזור חייבת לקיים את עקרונות המשפט המינהלי הישראלי, שעניינם שימוש בסמכות שלטונית של עובד ציבור, ובכלל זאת כללי הצדק הטבעי, ההגינות השלטונית והסבירות המינהלית (ראו למשל: בג"צ 393/82 אסכאן נ' מפקד כוחות צה"ל; בג"צ הס).

50. בסירובו לטפל בבקשתם של העותרים, המתגוררים בגדה, לבקר אצל בניהם בבתי הכלא בשל היות מענם הרשום בעזה, פעל המשיב בניגוד מוחלט לכללים של הגינות וסבירות:

המשיב פוגע בזכויות יסוד של העותרים ושל בניהם הכלואים בהסתמך על המען הרשום, למרות היותם תושבי אזור הנמצא תחת שליטתו.

המשיב מתנער מהעותרים ונתלה ברישום הלא עדכני רק כאשר על כף המאזניים עומדות זכויות יסוד חוקתיות. לעומת זאת, כאשר נדרש המשיב לעצור ולשפוט את בניהם של העותרים 1, 4 ו-5 עשה כן למרות היותם רשומים בעזה. בהתאם לכך, היעלה על דעת המשיב שאין בסמכותו לחתום על צו הגבלה, צו פיקוח או צו לתיחום מקום מגורים (לפי ס' 84-86 לצו בדבר הוראות ביטחון (יהודה ושומרון) (מס' 378) תש"ל-1970), רק משום שמדובר בתושב הגדה שמענו הרשום בעזה?

51. גם אם יטען המשיב כי העותרים הפרו את חובתם להודיע לרשויות על השינוי במענם, אין בכך בכדי לאפשר לו לשלול מהם זכויות יסוד, לפגוע בקשריהם המשפחתיים, למנוע מהם שירותים חיוניים, להפעיל עליהם לחצים שונים ולהתנער מחובותיו כלפיהם. בעשותו כן, פועל המשיב באי הגינות ובחוסר סבירות קיצוני.

52. חוסר הסבירות וההגינות בפעולת המשיב, המסתמכת על מענם הרשום של העותרים, זועקת אף יותר נוכח היעדרם של שיקולי ביטחון או ראיות מן התחום הביטחוני כנגד העותרים. במקרה זה, לא ניצבים על כף המאזניים שיקולי ביטחון כנגד זכויות חוקתיות. במקרה זה, זכויות אדם נרמסות בבוטות תחת רגלי המערכת הביורוקרטית והשרירותיות של השלטון הצבאי.

53. בכתב תשובה של המשיב, שהוגש לבית המשפט הנכבד ביום 12.3.2006 במסגרת בג"ץ 3519/06, חוזר המשיב ומדגיש, פעם אחר פעם, כי השיקול הביטחוני הוא העומד ביסוד הפעלת שיקול הדעת של המפקד הצבאי בכל הנוגע לסמכויותיו באשר להתרת כניסה לאזור, שהייה בו ויציאה ממנו. המפקד הצבאי "מצווה לשקול את מידת הסיכון הביטחוני הכרוך בהיענות לבקשה... על מנת למנוע מן המבקשים ניצול לרעה של חופש התנועה..." (פיסקה 18).

העתק עמודים 1-6 לכתב התשובה מיום 12.3.2006 מצורף כנספח ע/13.

54. נוכח מדיניות זו ונוכח היעדר טענות מתחום הביטחון כלפי העותרים, נראה כי שיקולים זרים עמדו לנגד עיניו של המשיב כאשר החליט להימנע ממתן שירותים לעותרים ובכך למנוע את מימוש זכויותיהם. ביהמ"ש הנכבד התייחס לנושא של שיקולים זרים בפס"ד הס, באומרו:

על פי תפיסות יסוד של המשפט המינהלי, חייבת רשות מינהלית להפעיל את סמכויותיה על יסוד שיקולים עניינים בלבד. עליה להתחשב בעובדות ובנתונים השייכים לעניין, ובכללם בערכים ועקרונות רלבנטיים בלבד (בג"צ 10356/02, עמודים 458-459).

הפרת החובה לתת מענה בתוך זמן סביר

55. אחד מאדני המשפט המינהלי הוא חובתה של רשות מינהלית להשיב לפניות המועברות אליה בתוך זמן סביר. טיפול יעיל ומהיר בפניות הוא מיסודותיו של מינהל תקין.

56. על המשיב מוטלת החובה לטפל בעניינם של העותרים בהגינות, בסבירות ובמהירות ראויה.

ע"א 4809/91 הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה, ירושלים נ' קהתי ואח', פ"ד מח(2) 190, 219;

בג"צ 6300/93 המכון להכשרת טוענות בית דין נ' השר לענייני דתות ואח', פ"ד מח(4) 441, 451.

57. חובתו של המשיב לטפל בבקשות בזריזות ראויה מעוגנת גם בסעיף 5 לצו בדבר פרשנות (אזור הגדה המערבית) (מס' 130), תשכ"ז-1967, הקובע:

**מעשה שלא נקבע, או שלא ניתן, זמן לעשייתו, בתחיקת ביטחון,
יש לעשותו בכל המהירות הראויה ולחזור ולעשותו כל אימת
שנוצרו המסיבות שנקבעו לעשייתו.**

58. על-פי החוק לתיקון סדרי המינהל (החלטות והנמקות), תשי"ט-1958, עובד ציבור מחויב להשיב לבקשה להפעלת סמכות על-פי דין בתוך 45 יום מקבלת הבקשה.

59. בענייננו הפר המשיב את כל הנורמות האפשריות בהקשר לזמן המענה הסביר – הן אלו שבדין הכללי והן זו שבחקיקה הצבאית. פניית העותרים לא זכתה לכל התייחסות מטעם המשיב במשך שנה ואף למעלה מכך.

60. לשיהוי במתן התשובה, בייחוד כאשר הוא נראה כהסוואה לסירוב-בפועל לבקשה, צריך שיהיו השלכות. אחת ההשלכות האפשריות היא הוצאת צו-על-תנאי והעברת העול אל כתפי המשיב להסביר את התנהגותו.

ר': יי זמיר, הסמכות המנהלית (כרך ב, ירושלים, תשנ"ו-1996) בעמודים 716, 726-727.

61. העתירה נתמכת בתצהיר של מרכזת התלונות במוקד להגנת הפרט בכל הנוגע לביקורי משפחות בבתי הכלא.

בשל מגבלות התנועה בין השטחים לישראל, נחתמו ייפויי הכוח של העותרים 4-1 בפני עורכי-דין בגדה, ונשלחו למוקד להגנת הפרט באמצעות הפקס. בשל מצבו הרפואי הרעוע של העותר 5, נחתם יפוי הכח בביתו ונשלח, לאחר תיאום טלפוני, למשרדי המוקד באמצעות הפקס. בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל את ייפויי הכח באופן הזה.

מכל הטעמים הללו מתבקש בית-המשפט הנכבד להוציא צו על-תנאי כמבוקש
בראש העתירה, ולאחר קבלת תשובת המשיב, להפוך את הצו להחלטי ולהשית
על המשיב את הוצאות העותרים ושכר-טרחת עו"ד.

ירושלים, 7 למאי 2006

סיגני בן ארי, עו"ד
ב"כ העותרים

(ת.ש. 43933)

תצהיר

אני הח"מ, ג'ורגינה סרייה, ת.ז. _____, לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהירה בזה בכתב כדלקמן:

1. אני עושה את תצהירי זה בתמיכה לעתירה בעניין מניעת ביקורי משפחות בבתי הכלא בישראל.
2. אני מרכזת תלונות בנוגע לביקורי משפחות במוקד להגנת הפרט.
3. הפרטים שבעתירה בנוגע לעותרים הם אמת ככל הידוע לי.
4. הריני להצהיר כי זהו שמי, זוהי חתימתי ותוכן תצהירי זה אמת.

המצהירה

הנני מאשרת בזה כי ביום 5.4.2006 הופיעה בפני עורך דין סיגי בן ארי, במשרד המוקד להגנת הפרט ברח' אבו עוביידה 4, ירושלים, הנ"ל, המוכרת לי באופן אישי, ואחרי שהוזהרתי כי עליה להצהיר את האמת וכי תהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא תעשה כן, אישרה את נכונות הצהרתה הנ"ל וחתמה עליה.

-

סיגי בן ארי, עו"ד